

Arrest

nr. 81 513 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DRIESEN, loco advocaat J. DE LIEN, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 februari 2010 en hebben zich vluchteling verklaard op 12 februari 2010. Op 7 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissingen werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij arrest nr. 54 898 en 54 899 van 25 januari 2011.

1.2. Verzoekers dienden een tweede asielaanvraag in op 20 mei 2011. Zij dienden een derde asielaanvraag in op 15 september 2011. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 29 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 januari 2012.

1.3. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van K.(...) A.(...):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit het Vluchtelingenkamp el-Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. U bent niet politiek actief, maar u stond voortdurend onder druk om 'een kant te kiezen'. Uw kinderen leefden in voortdurende angst door de Israëlische bezetting. Eind januari 2010 verliet u, samen met uw vrouw K.(...) H.(...) (OV 6.577.316) en kinderen, de Westelijke Jordaanoever. U zou vooreerst via land hebben gereisd en vervolgens de boot hebben genomen, waarmee u in België toekwam op 11 februari 2011. Een dag later diende u met uw gezin een eerste asielaanvraag in.

U verklaarde bij uw eerste asielaanvraag dat u sinds de machtsovername van Hamas in de Gazastrook zowel door Hamas als Fatah onder druk gezet werd om zich aan te sluiten. Op 7 oktober 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u aangehaalde motieven onvoldoende ernstig en geloofwaardig werden bevonden. Er waren ook ernstige vragen over uw beweerde recente herkomst uit het vluchtelingenkamp El-Dheisheh. U tekende beroep aan en op 27 januari 2011 werd ook in de beroepsprocedure een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 25 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u nog steeds gezocht werd door Hamas en dat er in feite geen 'nieuwe feiten' of 'nieuwe elementen' te vermelden waren. Ter staving van uw herkomst legde u de geboorteakte van u en uw vrouw en uw huwelijksakte neer. Een tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen aangezien de beide geboorteaktes niet van die aard waren dat ze uw recente verblijf in het vluchtelingenkamp el-Dheisheh konden bewijzen, noch dat deze uw asielrelaas konden staven. De huwelijksakte legde u al in kader van uw eerste asielaanvraag neer en werd reeds beoordeeld.

Op 15 september 2011 diende u een derde asielaanvraag in. Ter staving van uw herkomst legde u een document neer van de 'Palestinian Liberation Organization'. Bovendien verklaarde u dat u bij uw eerdere asielaanvragen niet alles verteld had uit angst. Aangezien de Belgische regering een beslissing tot repatriëring genomen had, besloot u om ditmaal ook gevoelige en vertrouwelijke informatie mee te delen aan de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat uw broers actief waren bij de militaire vleugel van Fatah, de Al Aqsa brigades, en u getuige was van de rekrutering en hersenspoeling van mensen die als martelaar zouden bijdragen aan de bevrijding van Palestina. Deze activiteiten vonden plaats in het appartement van uw broer, die in hetzelfde gebouw als u woonde. Uiteindelijk werden er vragen gesteld over uw neutraliteit en uw familie beschuldigde u ervan een collaborateur te zijn en samen te werken met Israël. U werd door hen bedreigd. Bovendien werden er sinds 2008 verschillende leden van de Al Aqsa brigades opgepakt of gedood. Omwille van de doodsb bedreigingen aan uw adres bent u met uw gezin vertrokken.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u, behalve het reeds genoemde document van de 'Palestinian Liberation Organization', een geboorteakte neer.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) in kader van uw derde asielaanvraag dient er opgemerkt te worden dat u geen nieuwe elementen heeft aangebracht die uw verblijf tot in het jaar 2010 in het el-Dheisheh vluchtelingenkamp aantonen en u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde in kader van uw derde asielaanvraag 'vertrouwelijke informatie' te willen delen met de asielinstanties, informatie die u uit angst niet eerder had durven vertellen. U gevraagd waar deze 'angst' vandaan kwam, beweerde u dat u tijdens het eerste interview op het CGVS 'onwetend' was en dat u vreesde voor de gevolgen van uw informatiedeling voor uw familie (CGVS, p. 2-3). U herinnert zich niet dat er u verteld werd dat de procedure vertrouwelijk is, noch zou u de asielprocedure gekend hebben (CGVS, p. 2-3). Evenmin herinnert u zich dat u vragen gesteld heeft over de confidentialiteit van uw verklaringen (CGVS, p. 3). Ook in de asielprocedure meende u dat het fout liep aangezien u zich

niet meent te herinneren dat u vertrouwelijke informatie diende te geven aan de asielinstanties (CGVS, p.3). Voorts gewaagt u van een jonge advocaat die ervaring miste en die niet in staat was uw situatie te begrijpen omdat uw verklaringen vertaald werden door een Marokkaanse tolk die een ander dialect sprak en de levensomstandigheden in Palestina niet kent (CGVS, p. 3- 4). De elementen die u aanhaalde kunnen niet overtuigen aangezien u de asielprocedure doorlopen heeft, u beroep heeft aangetekend en u zelfs een tweede asielprocedure heeft opgestart. U herinnert zich bovendien niet dat u vragen heeft gesteld bij de 'confidentialiteit' van de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aflegde, wat bevreemdend is indien u hierover angstig was. Uw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat u bij uw tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten vermeldde, u legde slechts nieuwe documenten neer (CGVS, p. 4). Toen er u op het gehoor vragen gesteld werden over de tweede asielaanvraag en over het feit dat u enkel documenten heeft neergelegd, maar geen nieuwe feiten of elementen heeft toegevoegd, beweerde u nogmaals 'angstig' geweest te zijn (CGVS, p. 4). Het kan echter niet overtuigen dat u tweemaal een asielaanvraag indient, maar toch uw werkelijke terugkeervrees verborgen houdt voor de asielinstanties. Pas toen het u duidelijk werd dat u gerepatriëerd zou worden, besloot u om open kaart te spelen (CGVS, p. 6). Blijkbaar besepte u voorheen niet dat de Belgische overheid u mogelijkerwijze zou repatriëren (CGVS, p. 6). U wijt dit opnieuw aan uw 'angst' en uw 'onwetendheid' (CGVS, p. 6). Het is echter niet geloofwaardig dat u tot tweemaal toe een asielprocedure opstart zonder in het achterhoofd te houden wat de gevolgen zouden zijn bij een negatieve beslissing. Bovenstaande observaties versterken allesbehalve uw geloofwaardigheid en bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw plotse bewering dat een aantal van uw broers leden zijn van de militaire vleugel van Fatah en verantwoordelijk waren voor het recruterende van personen om in te zetten voor de bevrijding van Palestina. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben gehad met uw familie omdat u hier niet in wilde meegaan (CGVS, p. 8).

Het nieuwe document dat u neerlegde van de 'Palestinian Liberation Organization' is opgesteld ter uwen behoeven en kan als dusdanig niet aanvaard worden als een objectief bewijsstuk. Op de enveloppe die u eveneens neerlegde staat de naam van 'Naji Odel'. Volgens uw vertrouwenspersoon, zo verklaarde deze tijdens het gehoor van uw echtgenote, is hij een 'kampleider' en heeft hij dit document opgesteld om uw herkomst te bewijzen (CGVS gehoorverslag K.(...) H.(...), p. 4). Zoals reeds aangestipt heeft dit document echter geen objectieve bewijswaarde en heeft het sowieso enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De geboorteakte die u voor een tweede maal neerlegde, vormt evenmin een bewijs van uw bewering in 2010 het el-Dheisheh vluchtelingenkamp te hebben verlaten en kan derhalve bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Bovendien is de datum van afgifte van deze geboorteakte 20/03/1999.

Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. U schept geen duidelijkheid over waar u verbleven hebt vooraleer naar België te komen zodat u het CGVS in de onmogelijkheid stelt uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

Tot slot dient opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van K.(...) H.(...):

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse vrouw afkomstig uit het Vluchtelingenkamp El-Dheisheh, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. U en uw man, K.(...) A.(...) (OV 6.577.316) zijn niet politiek actief, maar uw man stond voortdurend onder druk om 'een kant te kiezen'. Uw kinderen leefden in voortdurende angst door de Israëlische bezetting. Eind januari 2010 verliet jullie de Westelijke Jordaanoever. U zou vooreerst via land hebben gereisd en vervolgens de boot hebben genomen, waarmee u in België toekwam op 11 februari 2011. Een dag later diende u met uw gezin een eerste asielaanvraag in.

U diende een eerste asielaanvraag in omdat uw man sinds de machtsovername van Hamas in de Gazastrook zowel door Hamas als Fatah onder druk gezet werd om zich aan te sluiten. Op 7 oktober 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u op de Westelijke Jordaanoever vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert en er ook ernstige vragen waren bij uw beweerde recente herkomst uit het Vluchtelingenkamp El-Dheisheh. Jullie tekenden beroep aan en op 27 januari 2011 werd ook in de beroepsprocedure een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 25 mei 2011 dienden jullie een tweede asielaanvraag in. Uw man verklaarde dat u nog steeds gezocht werd door Hamas en dat er in feite geen 'nieuwe feiten' of 'nieuwe elementen' te vermelden waren. Ook u stelt dat uw man nog steeds gezocht wordt door Hamas, maar dat er geen 'nieuwe informatie' is. Ter staving van jullie herkomst legden jullie een geboorteakte en een huwelijksakte neer. Een tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen aangezien de beide geboorteaktes niet van die aard waren dat ze uw recente verblijf in het vluchtelingenkamp Dheisheh konden bewijzen, noch dat deze jullie asielrelaas konden staven. De huwelijksakte legde u reeds in kader van uw eerste asielaanvraag neer en werd reeds beoordeeld.

Op 15 september 2011 dienden jullie een derde asielaanvraag in. Ter staving van jullie herkomst legden jullie een document neer van de 'Palestinian Liberation Organization'. Bovendien verklaarde u dat u ook nieuwe feiten zou vertellen die heel 'discreet' behandeld moesten worden. U volgt de verklaring van uw echtgenoot, die verklaarde dat zijn broers actief waren bij de militaire vleugel van Fatah, de Al Aqsa brigades, en dat jullie getuigen waren van de rekrutering en hersenspoeling van mensen die als martelaar zouden bijdragen aan de bevrijding van Palestina. Deze activiteiten vonden plaats in het appartement van zijn broer, die in hetzelfde gebouw als jullie woonde. Uiteindelijk werden er vragen gesteld over jullie neutraliteit en de familie van uw man beschuldigde jullie ervan een collaborateur te zijn en samen te werken met Israël. Jullie werden door hen bedreigd. Bovendien werden er sinds 2008 verschillende leden van de Al Aqsa brigades opgepakt of gedood. Omwille van de doodsb bedreigingen zijn jullie vertrokken.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u, behalve het reeds genoemde document van de 'Palestinian Liberation Organization', een geboorteakte neer.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) in kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat uw vluchtmotieven gelijklopen aan die van uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

U verklaarde in kader van uw derde asielaanvraag 'vertrouwelijke informatie' te willen delen met de asielinstanties, informatie die u uit angst niet eerder had durven vertellen. U gevraagd waar deze 'angst' vandaan kwam, beweerde u dat u tijdens het eerste interview op het CGVS 'onwetend' was en dat u vreesde voor de gevolgen van uw informatiedeling voor uw familie (CGVS, p. 2-3). U herinnert zich niet dat er u verteld werd dat de procedure vertrouwelijk is, noch zou u de asielprocedure gekend hebben (CGVS, p. 2-3). Evenmin herinnert u zich dat u vragen gesteld heeft over de confidentialiteit van uw verklaringen (CGVS, p. 3). Ook in de asielprocedure meende u dat het fout liep aangezien u zich niet meent te herinneren dat u vertrouwelijke informatie diende te geven aan de asielinstanties (CGVS, p.3). Voorts gewaagt u van een jonge advocaat die ervaring miste en die niet in staat was uw situatie te begrijpen omdat uw verklaringen vertaald werden door een Marokkaanse tolk die een ander dialect sprak en de levensomstandigheden in Palestina niet kent (CGVS, p. 3- 4). De elementen die u aanhaalde kunnen niet overtuigen aangezien u de asielprocedure doorlopen heeft, u beroep heeft aangetekend en u zelfs een tweede asielprocedure heeft opgestart. U herinnert zich bovendien niet dat u vragen heeft gesteld bij de 'confidentialiteit' van de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aflegde, wat bevreemdend is indien u hierover angstig was. Uw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat u bij uw tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten vermeldde, u legde slechts nieuwe documenten neer (CGVS, p. 4). Toen er u op het gehoor vragen gesteld werden over de tweede asielaanvraag en over het feit dat u enkel documenten heeft neergelegd, maar geen nieuwe feiten of elementen heeft toegevoegd, beweerde u nogmaals 'angstig' geweest te zijn (CGVS, p. 4). Het kan echter niet overtuigen dat u tweemaal een asielaanvraag indient, maar toch uw werkelijke terugkeervrees verborgen houdt voor de asielinstanties. Pas toen het u duidelijk werd dat u gerepatriëerd zou worden, besloot u om open kaart te spelen (CGVS, p. 6). Blijkbaar besepte u voorheen niet dat de Belgische overheid u mogelijkerwijze zou repatriëren (CGVS, p. 6). U wijt dit opnieuw aan uw 'angst' en uw 'onwetendheid' (CGVS, p. 6). Het is echter niet geloofwaardig dat u tot tweemaal toe een asielprocedure opstart zonder in het achterhoofd te houden wat de gevolgen zouden zijn bij een negatieve beslissing. Bovenstaande observaties versterken allesbehalve uw

geloofwaardigheid en bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw plotse bewering dat een aantal van uw broers leden zijn van de militaire vleugel van Fatah en verantwoordelijk waren voor het recruterende van personen om in te zetten voor de bevrijding van Palestina. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u beweert te hebben gehad met uw familie omdat u hier niet in wilde meegaan (CGVS, p. 8).

Het nieuwe document dat u neerlegde van de 'Palestinian Liberation Organization' is opgesteld ter uwen behoeven en kan als dusdanig niet aanvaard worden als een objectief bewijsstuk. Op de enveloppe die u eveneens neerlegde staat de naam van 'Naji Odel'. Volgens uw vertrouwenspersoon, zo verklaarde deze tijdens het gehoor van uw echtgenote, is hij een 'kampleider' en heeft hij dit document opgesteld om uw herkomst te bewijzen (CGVS gehoorverslag K.(...) H.(...), p. 4). Zoals reeds aangestipt heeft dit document echter geen objectieve bewijswaarde en heeft het sowieso enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Wat betreft de door u neergelegde geboorteakte beweert u dat het niet mogelijk is om een originele geboorteakte te krijgen, slechts een kopie (CGVS, p. 4). Zoals eerder vermeld, vormt deze geboorteakte geen bewijs van uw bewering in 2010 het el-Dheisheh vluchtelingenkamp te hebben verlaten en kan derhalve bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Bovendien is de datum van afgifte van deze geboorteakte 20/03/1999.

Voorts verklaarde uw vertrouwenspersoon dat hij manieren kent om uw herkomst te laten bevestigen door Palestijnse organisaties (CGVS, p. 5). Er werden echter noch door u, noch door uw man documenten neergelegd van betrouwbare en gekende organisaties die objectieve gegevens kunnen verstrekken over jullie herkomst uit het El-Dheisheh vluchtelingenkamp.

Tot slot beweerde uw vertrouwenspersoon dat jullie dochter zichtbaar in beeld kwam op een youtube beeldfragment van een feest in het El-Dheisheh vluchtelingenkamp (CGVS, p. 4). Ook hierbij moet opgemerkt worden dat jullie dit beeldfragment niet hebben neergelegd en u als dusdanig de asielinstanties niet in staat stelt om dit beeldfragment te beoordelen.

Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende haarzelf en haar verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. U schept geen duidelijkheid over waar u verbleven hebt vooraleer naar België te komen zodat u het CGVS in de onmogelijkheid stelt uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RVS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel en artikel 3 EVRM, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn en ondernemen zij een poging om de weigeringsmotieven te weerleggen.

3.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) het niet kan overtuigen dat verzoeker tweemaal een asielaanvraag indient maar toch zijn werkelijke terugkeervrees verborgen houdt voor de asielinstanties, (ii) er bijgevolg geen geloof kan worden

gehecht aan zijn plotse bewering dat een aantal van zijn broers leden zijn van de militaire vleugel van Fatah en verantwoordelijk waren voor het rekruteren van personen om in te zetten voor de bevrijding van Palestina, zodat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij beweert te hebben gehad met zijn familie omdat hij hier niet in wilde meegaan, (iii) het nieuwe stuk van de 'Palestinian Liberation Organization' opgesteld is ter zinnen behoeven en als dusdanig niet aanvaard kan worden als objectief bewijsstuk, (iv) de neergelegde geboorteakte geen bewijs vormt van zijn bewering in 2010 het el-Dheisheh vluchtelingenkamp te hebben verlaten en de datum van afgifte bovendien 20/03/1999 is, (v) noch door hem noch door zijn vertrouwenspersoon documenten werden neergelegd van betrouwbare en gekende organisaties die objectieve gegevens kunnen verstrekken over hun herkomst uit het el-Dheisheh vluchtelingenkamp, (vi) het beeldfragment van een feest in het vluchtelingenkamp waarop hun dochter zou te zien zijn niet wordt voorgelegd, en (vii) zij geen duidelijkheid scheppen over waar zij verbleven vooraleer naar België te komen zodat het voor het CGVS niet mogelijk is de nood aan bescherming correct te beoordelen.

3.3.1. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal zich in essentie baseert op twee argumenten, met name dat het bevreemdend is dat verzoeker zich bepaalde zaken niet kan herinneren, dat hij angstig en onwetend was en dat aan het nieuw voorgelegde document en de geboorteakte geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Voor wat betreft de tegenstrijdige verklaringen verwijzen verzoekers naar de neurologische aandoening van verzoeker, waarvan zij thans een medisch attest indienen.

3.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers thans en voor het eerst een medisch attest voorleggen, gedagtekend 30 december 2011, ondertekend door een huisarts, waarin wordt gesteld dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom en een depressie. Verzoekers verwijzen nog naar de bijzonder zware en angstwekkende omstandigheden die de psyche van verzoeker zwaar hebben belast.

Verzoekers zijn volgens hun verklaringen in België aangekomen op 12 februari 2010. Zij legden een eerste verklaring af op 22 februari 2010 en werden een eerste gehoord door het Commissariaat-generaal op 10 augustus 2010. Op geen enkel moment is gewag gemaakt van een posttraumatisch stress-syndroom, een depressie en neurologische schade ten gevolge van een verkeersongeval. Verzoekers doorliepen een beroepsprocedure naar aanleiding van de eerste weigering. Op geen enkel moment is er sprake van neurologische schade en angsten die de psyche van verzoeker zwaar zouden hebben belast. Bij de derde asielaanvraag ingediend op 15 september 2011 samen met een schrijven van hun raadsman wordt nergens melding gemaakt van een psychische aandoening waarvoor verzoeker wordt behandeld. Verzoekster verklaart bij haar derde asielaanvraag dat haar echtgenoot *"psychologische problemen heeft en (...) ondertussen een aanvraag gedaan (heeft) tot medische regularisatie"* (verklaring DVZ derde asielaanvraag, stuk 9a). Tijdens het gehoor van 19 januari 2012 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker een *"verkoudheid heeft of andere problemen?"* waarop hij antwoordt dat hij de *"griep"* heeft (gehoor verzoeker, p. 2). Verzoeker, noch de aanwezige vertrouwenspersoon maken melding van een medische behandeling, en/of psychische problemen van verzoeker, niettegenstaande uit het gehoorverslag kan worden afgeleid dat verzoeker het moeilijk heeft om een coherent relaas met betrekking tot een persoonlijke vrees uiteen te zetten en herhaaldelijk terug valt op algemene informatie en hoe hij zich persoonlijk voelt (gehoor verzoeker, p. 7-9-10,). Ook verzoekster maakt tijdens het gehoor op 19 januari 2012 op geen enkel moment gewag van psychologische problemen of van de labiele mentale toestand van haar echtgenoot. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat zo begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoekers angstig en gespannen zijn voor wat de toekomst hen gaat brengen, zij niet aantonen dat verzoeker niet in staat was en zou zijn om een coherent relaas te brengen over de feiten en vervolgingsfeiten die hen genoopt hebben hun land te ontvluchten.

3.3.3. In de mate verzoekers suggereren dat men de verklaringen van verzoeker te zwaar laat doorwegen, wijst de Raad erop dat bij nazicht van het dossier het volgende dient vastgesteld te worden: verzoekster heeft een korte uiteenzetting gegeven van haar motieven bij de DVZ naar aanleiding van de eerste asielaanvraag; zij werd gehoord op 10 augustus 2010 waarbij aan verzoekster de mogelijkheid werd geboden om haar vluchtmotief toe te lichten niettegenstaande het gehoor kort was (gehoor, p. 2: *"Uw echtgenoot ze gevlucht omwille (...). Zaken toe te voegen? (...) Andere zaken toe te voegen? Kinderen zijn het belangrijkste"*; p. 3 *"Andere zaken toe te voegen" (...)*; p. 4 *Heeft u nog iets toe te voegen aan uw relaas? Of nog vragen? (...)*); tijdens het beroep tegen de eerste beslissing werd met geen woord gerept over het feit dat het relaas van verzoeker teveel zou doorwegen; bij het indienen van de tweede asielaanvraag werd verzoekster gehoord door DVZ (tweede asielaanvraag stuk 1b); naar

aanleiding van de derde asielaanvraag werd verzoekster gehoord op 19 januari 2012 waarbij de interviewer uitdrukkelijk vroeg *“vertel mij eens waarom u een derde keer asiel heeft aangevraagd? (...) Laten we nu naar de problemen gaan van u en uw gezin. (...) Ik heb begrepen dat ze rekruteerden, dat het een gevaarlijke organisatie was, maar kan u uitleggen hoe u en uw man problemen met hen ondervonden? (...) Om welke reden heeft u dan uiteindelijk de streek verlaten? (...) Dat was de reden waarom u gevlucht bent? Ja (...) Ik heb begrepen dat u iets wilde zeggen over de geboorteakte (...) Heeft u alle vragen begrepen? Ja. Heeft u de tolk goed begrepen? Ja. Is er nog iets dat u wil toevoegen? Ik wou gewoon zeggen, vooraleer iemand een beslissing kan nemen, laat hem in mijn positie staan als moeder. (...)”* (gehoor derde asielaanvraag p. 1-6). Verzoekster werd verscheidene keren gehoord en in de gelegenheid gesteld haar vluchtmotieven toe te lichten en in het verzoekschrift wordt niet concreet toegelicht welke elementen die verzoekster had willen benadrukken niet mee in overweging zijn genomen bij de behandeling van hun asielaanvraag. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekster zich op dezelfde motieven beriep als haar echtgenoot.

3.4. De Raad stelt ter terechtzitting vast dat verzoekers nog altijd geen enkel identiteitsdocument kunnen voorleggen niettegenstaande zij beweerden in het bezit te zijn van een identiteitskaart. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat tijdens het gehoor naar aanleiding van de derde asielaanvraag verzoekster plots verklaart dat zij niet ingeschreven zijn bij de UNRWA (gehoor derde asielaanvraag, p. 5) terwijl zij het tegenovergestelde beweerde tijdens het eerste gehoor (gehoor eerste asielaanvraag p. 2 en 3) en uit 's Raads arresten 54 898 en 54 899 van 25 januari 2011 blijkt dat zij toen volhardden in de verklaring dat zij in het bezit waren van een UNRWA-kaart. Deze elementen, die betrekking hebben op verzoekers hun afkomst uit en verblijf in het vluchtelingenkamp El Dheisheh (Westelijke Jordaanoever), worden mee in overweging genomen en ondermijnen hun asielaanvraag.

De Raad besluit dat verzoekers geen valabele elementen hebben aangebracht waaruit zou moeten blijken dat zij niet in staat waren en zijn om een waarachtig relaas voor te brengen. Noch de psychologische toestand van verzoeker, noch de angst, spanning, stress en onzekerheid tijdens en na de vlucht, de jaren van voorbereiding voor hun vlucht en de psychische toestand van de kinderen, de bedreiging van de personen die hun vlucht organiseerden, de integratie in een nieuw land, de vrees voor de achtergebleven familieleden en de confrontatie met een vijandige overheid in het thuisland, zijn aanvaardbare en afdoende verklaringen en verschoningen voor het niet vertellen van de waarheid.

3.5.1. Voorts dient te worden benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekers aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Omtrent de eerste aanvraag werden beslissingen genomen die rekening hielden met alle relevante elementen. Verzoekers kregen daarbij de kans om hun asielverzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. De weigeringsbeslissingen die na onderzoek van alle elementen genomen werden door de commissaris-generaal, werden door de arresten van 25 januari 2011 door de Raad bevestigd (arresten 54 898 en 55 899). Het gezag van gewijsde van deze arresten omvat de volgende vaststellingen: *“(…) De pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat verzoekers beschrijving van de moeilijkheden die hij met het Israëlische leger zou ondervonden hebben afwijkt van de verklaringen die zijn echtgenote hieromtrent aflegde, dat uit navraag bij UNRWA blijkt dat hij niet als Palestijns vluchteling geregistreerd staat bij deze organisatie, dat zijn kennis over de huidige situatie in de regio en meer bepaald in het vluchtelingenkamp Dheisheh uitermate beperkt is, en de vaststellingen met betrekking tot de ter terechtzitting ingediende documenten vormen voldoende determinerende overwegingen om verzoekers beweerde gewoonlijk*

verblijf het vluchtelingenkamp Dheisheh volledig te ondergraven. De motivering omtrent zijn reisweg is dan ook bijkomstig en niet determinerend, wat niet belet dat de vaststellingen in dit verband steun vinden in het administratief dossier en niet op overtuigende wijze worden weerlegd in onderhavig verzoekschrift.(...)". Uit de voornoemde arresten blijkt tevens dat verzoekers verschillende documenten neerlegden ter terechtzitting en dat geen van deze documenten werd aangenomen als objectief bewijs van hun verblijf in het vluchtelingenkamp (document van "Dheisheh Camp Services, Hebron – Dheisheh Camp"; Honorary Contract; 2 documenten van de "Al Qudes Brigades"; een beschuldiging van Fatah; schoolrapporten en een huwelijksakte).

3.5.2. Naar aanleiding van de derde asielaanvraag werden de volgende stukken ingediend: een document van de "Palestinian Liberation Organization" gedagtekend 20 augustus 2011 en een geboorteakte van verzoekers. Wat betreft de vervolgingsfeiten en de redenen waarom zij hun land van herkomst verlieten stelt verzoeker thans dat zijn broers leden zijn van de militaire vleugel van Fatah, jongeren rekruteren en dat hij door hen wordt bedreigd en afgeperst omdat hij niet met hen meedoet en ook niet aangesloten is bij een Palestijnse partij of beweging (gehoor verzoeker, p. 8-9). Verzoekster stelt in wezen hetzelfde maar vreest het feit dat de schoonbroers eisen dat zij en haar echtgenoot meewerken door gezochte personen te verbergen en mensen te rekruteren, de mogelijkheid dat de Israëlsche autoriteiten de activiteiten van haar schoonbroers zullen ontdekken, dat ook zij het slachtoffer zullen worden van hun wraak, en dat deze schoonbroers ook haar kinderen zou kunnen lokken om zulke daden te stellen (gehoor verzoekster, p. 3)

3.5.3. Verzoekers betogen dat de verklaring van de "Palestinian Liberation Organization" hun herkomst uit het kamp el-Dheisheh en hun verblijf in het kamp el Arroup bewijst en het niet is omdat het document pas bij de derde asielaanvraag kan worden voorgelegd dat het om een stuk op eenvoudig verzoek zou gaan. Zij wijzen erop dat dit document afkomstig is van de overheid zodat het geen gesolliciteerd stuk is, met name de *"PLO Refugees Affairs Committee die verschillende politieke fracties bij elkaar brengt die samen met het Palestijns National Gezag (Palestinian National Authority) en NGO's verantwoordelijk zijn voor politieke zaken en law and order in het kamp"*. Vervolgens wijzen zij erop dat het stuk talloze details vermeldt, zoals de precieze woonomstandigheden, de stappen die zij overwogen vooraleer Palestina te ontvluchten, de reden van hun vlucht en het feit dat niet alle inwoners een UNRWA-kaart hebben maar wel als vluchtelingen van hun diensten kunnen gebruik maken, welke bezwaarlijk op eenvoudig verzoek kunnen worden vermeld.

3.5.4. De Raad wijst er vooreerst op dat dit document, gedagtekend 28 augustus 2011, afkomstig is van de "Palestinian Liberation Organization" (PLO) en dat dit niet de overheid is van de Westelijke Jordaanoever die wordt aangeduid met de "Palestinian (National) Authority" (As-Sultā Al-Filasṭīniyya). Voorts gaan verzoekers eraan voorbij dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Daarenboven wordt aan het verzoekschrift een ander document van de PLO toegevoegd, gedagtekend 10 juli 2011, waarin wordt verwezen naar verzoekers hun verblijf in het vluchtelingenkamp El Arroup gedurende ongeveer een maand, terwijl zij van een dergelijk verblijf nooit enig gewag hebben gemaakt. Immers, uit de lezing van het gehoorverslag naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag blijkt dat zij nooit in een ander kamp hebben gewoond. Derhalve is de Raad van oordeel dat de twee documenten van PLO wel degelijk gesolliciteerd zijn en werden opgesteld volgens de instructies en noden van verzoekers.

Waar de gegevens en data van de PLO documenten worden bevestigd door de heer O.N. in een schrijven van 17 juli 2011 en 24 februari 2012, een gerespecteerd (kamp)leider van de 'Phoenix Charitable Society', is de Raad van oordeel dat er geen reden is om te twifelen aan het feit dat O.N. een betrouwbaar persoon is, zoals blijkt uit het schrijven van Broederlijk delen dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, doch dat dit document geen officieel document is. Overigens dient hierbij te worden herhaald dat verzoekers geen officiële documenten hebben ingediend waaruit hun identiteit kan worden vastgesteld. Hetzelfde kan gesteld worden van een schrijven van de directeur van de organisatie IBDA, dit is geen officieel document en verzoekers tonen hun identiteit niet aan.

In de mate verzoekers nog verwijzen naar een filmpje op YouTube waar één van de dochters van verzoekers zou te zien zijn naar aanleiding van Moederdag in het vluchtelingenkamp, wijst de Raad erop, en los van het feit dat het pas naar aanleiding van de derde asielaanvraag wordt vermeld, dat het aan verzoekers is om dit aan te tonen en dat zij het niet aan de commissaris-generaal of de Raad kunnen overlaten om dergelijk filmpje op te sporen en daaruit de dochter te halen.

Wat betreft de brief van de "PLO Palestine National Authority" (Palestijnse delegatie bij de EU in Brussel) gedagtekend 14 februari 2012 wijst de Raad erop dat in deze brief enkel wordt aangegeven op welke wijze identiteitskaarten worden afgeleverd door de "Palestinian Authority" en welke andere documenten kunnen verkregen worden. Niets meer en niets minder. Aangezien verzoekers voorhouden dat zij hun hele leven op de Westelijke Jordaanoever hebben gewoond kan dan ook verwacht worden dat zij identiteitsdocumenten kunnen voorleggen.

Wat betreft het schrijven van T.v.T. van het "Arab Educational Institute" dient te worden vastgesteld dat deze de goede trouw van een organisatie als IBDA bevestigt, niets meer en niets minder.

3.5.5. Wat de geboorteaktes van verzoekers betreft, dient te worden vastgesteld dat dit in wezen geen nieuwe stukken zijn. Hoe dan ook het louter neerleggen van een geboorteakte toont nog niet aan dat verzoekers woonachtig waren in het vluchtelingenkamp van el-Dheisheh.

3.6. De Raad is derhalve van oordeel dat deze stukken geen ander licht kunnen werpen op de voornoemde arresten 55 898 en 55 899 van 25 januari 2011.

3.7. Wat de nieuwe verklaringen betreffen, wijst de Raad erop dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij geen coherente en waarachtige verklaringen konden en kunnen afleggen. Daarenboven kan van verzoekers verwacht worden dat zij de asielinstanties van het land waar zij om bescherming verzoeken vertrouwen zodat er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat zij deze autoriteiten de waarheid vertellen. De vaststellingen dat verzoekers een ander relaas hebben voorgehouden tijdens de eerste asielaanvraag, zij in beroep naar aanleiding van de eerste asielaanvraag documenten neerleggen van de "Brigades van Al Quds", gedagtekend 24 januari en 9 april 2010, waarin verzoeker wordt beschuldigd van banden met de Israëlische vijand en een schriftelijke beschuldiging van Fatah van 9 januari 2010, zonder dat ook maar met één woord werd en wordt gerept door verzoekers over een effectieve beschuldiging van wie dan ook, zij thans voorhouden dat ze belaagd worden door verzoekers broers zonder dat daarvoor enig begin van bewijs wordt ingediend en zij vage verklaringen afleggen over de wijze waarop deze broers hen zouden belagen, en zij tot nu toe geen officiële documenten indienen met betrekking tot hun identiteit, doen de Raad besluiten dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

In de bestreden beslissingen wordt correct gesteld dat het niet kan overtuigen dat verzoekers tweemaal een asielaanvraag indienen maar de werkelijke terugkeervrees verborgen houden voor de asielinstanties en er geen geloof kan worden gehecht aan hun plotse bewering dat een aantal van verzoekers broers leden zijn van de militaire vleugel van Fatah en verantwoordelijk waren voor het rekruteren van personen om in te zetten voor de bevrijding van Palestina zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij zouden hebben gehad met hun familie.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.9. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat zij hierbij geen toelichting verschaffen.

3.10. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verder kan ook de verwijzing naar een algemeen rapport, "Stemmen voor vrede", betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoekers een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

3.11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS